Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Chisilița Violeta
Dosarul nr. 3a-3039/25
2-18179943-02-3a-13102025

D E C I Z I E
dispozitiv

03 iunie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

a examinat în ședință publică, apelul declarat de avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 15 mai 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu împotriva Ministerului Apărării cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 15 mai 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,

judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător – Chisilița Violeta
Dosarul nr. 3a-3039/25
2-18179943-02-3a-13102025

D E C I Z I E

3 iunie 2026 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier Morozov Sabrina

examinând în ședință publică, apelul declarat de avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 15 mai 2025, adoptată în cauza, la acțiunea în contencios administrativ înaintată de Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu împotriva Ministerului Apărării cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

a c o n s t a t a t :

Pretențiile din acțiune

La 08 august 2018, Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel au depus acțiune împotriva Ministerului Apărării, solicitând obligarea pârâtului de a elibera actul (permisiunea) de privatizare a odăilor în care locuiesc reclamanții, situate pe dresa str. *****, 61.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că locuind pe adresa mun. Chișinău, str. ***** 61, împreună cu membrii familiilor acestora, au obținut în mod expres și legal, toate drepturile și garanțiile acordate atât de legislația în vigoare și anume dreptul la spațiu locativ, dreptul de a privatiza, cu atât mai mult că vechimea/stagiul de muncă corespunde cerințelor de moment.

Reclamanții au mai menționat că nu dispun de vreun oarecare alt spațiu locativ/bun imobil, ce ar crea impedimente din punct de vedere legal la acordarea posibilității de a privatiza spațiile locative repartizate, fiind în rând la acordarea spațiului locativ.

Totodată, au fost nenumărate solicitări în ceea ce ține de soluționarea problemei apărute, care nu au avut nici un răspuns.

Permisiunea privatizării locuințelor respective, nu este una solicitată în mod abuziv sau ilegal, deoarece la înaintarea solicitărilor, s-a ținut cont de Hotărârea Guvernului nr. 606 din 01 septembrie 1995 „*Cu privire la reglementarea acordării spațiului locativ militarilor Armatei Naționale*”, a Legii nr. 162 din 22 iulie 2005 ”*cu privire la statutul militarilor*” și a Legii ”contenciosului administrativ” nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Mai mult, reclamanții au susținut că practica înaltei Curți (CEDO), în ceea ce ține violarea art. 1 din protocolul adițional la CEDO (protecția proprietății) - lipsa justificării în împiedicarea folosirii conului și lipsa justificării lipsirii de proprietate, este una ce condamnă asemenea încălcări, iar statul prin inacțiunile/acțiunile sale este impus să achite despăgubirile cauzate, cum ar fi, cauzele: Rosca vs. Moldova (nr. 6267/02), Popov (1) vs Moldova (nr. 74153/01), Croitoru vs Moldova (nr. 18882/02) etc.

În altă ordine de idei, reclamanții consideră că prezenta cerere este una întemeiată, iar pretențiile înaintate însoțite de un suport juridic absolut corect, cu atât mai mult, că deja, patru familii, care locuiesc la adresa respectivă și anume familiile: Zaldea, Danilov, Schimbător și Visnevschi, deja au primit permisiunea de a privatiza și au privatizat, perfectând toate actele în acest sens, deci, deja precedentul este creat pe deplin.

Reclamanții au atras atenția la circumstanțele noi apărute și anume hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, din 24 iulie 2017 (menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017), în cauza Brigada 2 Infanterie

Motorizată către Chirhan Anatolie și alții cu privire la evacuare fără acordarea altui spațiu locativ, în care instanța de judecată a respins cererea ce chemare în judecată, ca neîntemeiată.

De altfel, instanța de fond ar fi concluzionat că aplicabile situației sunt dispozițiile Codului cu privire la locuințe din 03 iunie 1983, care reglementează raporturile juridice de locațiune stabilite între membrii familiei Chirhan și Brigada 2 infanterie motorizată, respectiv conform art. 6 alin. (1) Cod civil, legea civilă nu are caracter retroactiv.

De rând cu aceasta, reclamanții au remarcat că instanța a statuat că Butnaru Viorica, Chirhan Anatolie și Chirhan Dumitru, ca membri ai familiei, au obținut, în baza legii în vigoare la acel moment, dreptul de a nu fi evacuați din spațiul locativ, fără acordarea altui spațiu locativ, așa cum prevedeau art. 110, 111, 113 din Codul cu privire la locuințe.

Deci, reclamanții au concluzionat că această speță este aplicabilă și în privința lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aureliu, respectiv Ministerul Apărării, nu urmează să acorde acest drept preferențial, dar conform unor rigori de egalitate a solicitanților. Acest fapt, va avea la bază, inclusiv, prevederile art. 14 Cod civil prin care, persoana lezată într-un drept al ei poate cere repararea integrală a prejudiciului cauzat astfel.

Reclamanții au mai menționat că în adresa Ministerului Apărării, a fost expediată o cerere prealabilă, privind permisiunea de a privatiza, odaia 20, str. *****, 61, mun. Chișinău, iar prin răspunsul cu nr. 70/869 din 29 iunie 2018, recepționat la 04 iulie 2018, a fost primit refuz la eliberarea actului de privatizare a locuinței sus-menționate, fapt care a creat premisele necesare pentru adresarea în instanța de judecată.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 15 mai 2025, cererea de chemare în judecată înaintată de Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului

La 12 iunie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) Cod administrativ*), avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aureliu, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 15 mai 2025, iar la 03 noiembrie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) Cod administrativ*) a fost înregistrată motivarea

cererii de apel, prin care a fost solicitat casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel reprezentantul apelanților a reflectat identic motivele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată, deoarece în conformitate cu principiul economicității procesului și al conciziei actului jurisdicțional, instanța consideră inoportun de a reproduce exhaustiv toate argumentele de fapt și de drept invocate de părți, atât timp cât acestea au fost expuse în acțiune și au fost reflectate în partea introductivă.

De altfel, redarea integrală a susținerilor părților ar îngreuna nejustificat claritatea și accesibilitatea motivării, fără a aduce valoare suplimentară raționamentului juridic.

Totodată, suplimentar în argumentarea cererii de apel, s-a invocat că prin ordinul ministrului apărării nr. 4 din 18 ianuarie 1994, clădirea „Hotel", situată în str. ***** nr. 59 (61), mun. Chișinău, a fost transmisă de la balanța Secției de Exploatare a Spațiului Locativ la balanța Brigăzii 2 Infanterie Motorizată, cu condiția reprofilării acesteia în cămin, destinat cazării militarilor celibatari care își satisfăceau serviciul prin contract în cadrul Brigăzii 2 Infanterie Motorizată.

Apelanții au făcut trimitere la prevederile art. 10 din Codul cu privire la locuințe, (în vigoare la momentul asigurării reclamanților cu spațiu locativ încăperea litigioasă), potrivit căruia, cetățenii Republicii Moldova au dreptul de a primi, în modul stabilit, o încăpere de locuit în casele fondului obștesc sau de stat de locuințe ori în casele cooperativelor de construire a locuințelor. încăperile de locuit în casele fondului obștesc și de stat locuințe, precum și în casele cooperativelor de construire a locuințelor se pun la dispoziția cetățenilor pentru folosința fără termen. Cetățenii sunt în drept să aibă în proprietate personală o casă de locuit (o parte de casa) în conformitate cu legislația U.R.S.S. și R.S. Moldovenești. Nimeni nu poate fi evacuat din încăperea de locuit ocupată sau limitat în dreptul de a folosi încăperea de locuit decât numai în temeiul și în modul, prevăzute de lege.

De asemenea, apelanții au invocat prevederile art. 53 din Codul cu privire la locuințe, potrivit cărora, contractul de închiriere a încăperii de locuit în casele fondului obștesc și de stat de locuințe se încheie în scris, pe baza ordinului de repartiție a încăperii de locuit, între (locator), cel ce o dă cu chirie - organizația de exploatare a locuințelor (în caz dacă ea nu există - întreprinderea, instituția, organizația corespunzătoare) și chiriaș - cetățeanul, pe numele căruia este emis ordinul de repartiție.

În acest context, apelanții au susținut că, în speță, se atestă un comportament discriminatoriu din partea autorităților statului, exprimat prin aplicarea, din motive necunoscute, a unui tratament diferit față de grupul de reclamanți, în raport cu alte familii cărora le-ar fi fost acordat dreptul și posibilitatea de a privatiza locuințele

sau încăperile de locuit primite în folosință în perioada în care erau încadrate în serviciul sau angajate în cadrul Armatei Naționale.

Aceștia au apreciat drept inexplicabilă poziția pârâtului, care s-ar opune în mod vehement realizării drepturilor reclamanților asupra spațiului locativ litigios.

Un aspect considerat esențial de către apelanți îl constituie faptul că modificările ulterioare aduse legislației și altor acte normative care reglementează raporturile juridice incidente în speță nu pot avea caracter retroactiv.

În opinia acestora, drepturile dobândite de reclamanți urmează a fi apreciate prin prisma cadrului legal existent la momentul dobândirii acestora.

În continuare, apelanții au susținut că, în speță, este aplicabilă Legea nr. 1324 din 10 martie 1993 privind privatizarea fondului de locuințe, făcând trimitere la prevederile art. 5 din aceasta, potrivit căruia: - Cetățenilor Republicii Moldova pot fi vândute sau transmise cu titlu gratuit în proprietate privată în special locuințele în care aceștia trăiesc și care aparțin fondului de stat și celui public asupra căruia statul și-a declarat dreptul de proprietate, precum și în imobilele ce aparțin unităților, indiferent dacă aceste unități sunt incluse în listele de privatizare. Nu pot fi vândute sau transmise cu titlu gratuit în proprietate privată imobilele care se află în orășele militare de tip închis, căminele, locuințele de serviciu, locuințele avariate și ireparabile, casele ce urmează a fi demolate, cantoanele și alte construcții care se află la balanța sau în proprietatea fondului forestier de stat. Se permite privatizarea locuințelor de stat în cazul în care cetățenii au în proprietate privată o altă locuință provenită nu în rezultatul privatizării. Dacă cetățenii au participat la privatizarea unei locuințe, ulterior ei pot privatiza o altă locuință, achitând integral costul suprafeței acesteia la prețuri comerciale stabilite de Guvern la data privatizării. [*Art.5 alin.(4) modificat prin LP309 din 22 decembrie 2017, MO nr.7-17 din 12 ianuarie 2018 art.68*]. În cazul în care, la privatizarea locuinței, suprafața acesteia a fost mai mică decât normativul prevăzut la art. 10, persoanele deplasate intern din raioanele de est ale țării au dreptul să participe la privatizarea gratuită a diferenței dintre normativul prevăzut și suprafața locuinței privatizate în conformitate cu legislația în vigoare. [*Art.5 alin.4[1]) introdus prin LP309 din 22 decembrie 2017, MO nr.7-17 din 12 ianuarie 2018 art.68*]. Prin derogare de la prevederile alineatului (2) referitor la privatizarea căminelor, se admite privatizarea încăperilor de locuit în căminele de tip cameră (cu excepția căminelor pentru studenți și elevi ale instituțiilor de învățământ de stat de toate nivelurile și a căminelor de tip pat-loc și pat-cameră) cu condiția că cel puțin 60 procente din locatarii de răspundere ai încăperilor de locuit la adunarea generală și-au exprimat în scris dorința de a le privatiza. în acest caz persoanele împuternicite de adunare, în termen de o lună după convocarea ei, sunt obligate să prezinte comisiei pentru privatizarea fondului de locuințe documentele necesare asupra tuturor locatarilor de răspundere ai încăperilor de locuit, care și-au exprimat dorința de a le privatiza.

Privatizarea încăperilor de locuit din căminele de tip cameră se efectuează în modul stabilit de prezenta lege pentru privatizarea apartamentelor (caselor).

Argumentele participanților la proces

La examinarea în fond a cauzei, reprezentantul intimatului Ministerul Apărării – Mușet Alina, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a actului judecătoresc.

Apelanții sau reprezentantul apelanților, nu s-au prezentat, și nu au solicitat amânarea sau examinarea cauzei în lipsă, deși procedura de citare legală a fost respectată, motiv din care, pornind de la reglementările art. 239 alin. (2) Cod administrativ, Completul judiciar a dispus judecarea cauzei în absența participanților neprezenți.

Aprecierea instanței de apel

- *Cu referire la admisibilitatea acțiunii în contenciosul administrativ:*

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În temeiul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Dispoziția art. 207 alin. (2) Cod administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

La caz, analizând lucrările cauzei în coroborare cu înscrisurile dosarului administrativ, instanța de apel atestă că nu s-a constatat că: ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau; la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune

între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 Cod administrativ; acțiunea nu a fost semnată și depusă în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel, iar reclamanții nu pot revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Având în vedere că în procesul examinării cererii de apel, nu au fost constatate circumstanțe care să determine inadmisibilitatea acțiunii, etapa verificării admisibilității fiind depășită, iar apelul declarat întrunește condițiile prevederilor art. 212, 233-234 Cod administrativ, fiind depus în termen, de către persoana îndreptățită, cu respectarea cerințelor de formă și conținut prevăzute de lege, Completul consideră că litigiul urmează a fi examinat în fond, prin aprecierea argumentelor invocate și a probatoriului administrat.

- *Cu referire la fondul cauzei de contencios administrativ:*

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și în conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, urmează a fi respins din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, conform art. 219 alin. (1) - (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Potrivit art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din circumstanțele cauzei se atestă că prin ordinele de repartiție nr. 195 din 20 septembrie 2013, nr. 7 din 12 mai 2011, nr.159 din 19 septembrie 2013, nr. 10 din 07 mai 2014 nr. 144 din 09 august 2013, nr. 22 din 07 noiembrie 2014, lui Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel, și membrilor familiilor lor, le-au fost repartizate locuințele de serviciu din str. ***** 61 bl. 1.

De asemenea, în baza ordinului comandatului Brigăzii 2 de Infanterie Motorizată din 10 decembrie 1993, Teleghin Serghei a fost asigurat cu spațiu locativ de serviciu.

De altfel, în temeiul ordinelor de repartiție menționate, între persoanele vizate și Brigada 2 Infanterie Motorizată au fost semnate contractele de locațiune a încăperilor reamenajate temporar în spațiu locativ de serviciu din str. ***** 61 bl. 1.

În continuare, instanța de apel reține că la 25 mai 2018, avocatul Podlisnic Dorin, acționând din numele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel, a depus în adresa autorității publice pârâte o cerere, prin care a solicitat eliberarea actului ce ar permite privatizarea odăilor în care locuiesc reclamanții, situate pe dresa str. *****, 61, mun. Chișinău.

Prin răspunsul Ministerului Apărării nr. 70/869 din 29 iunie 2018, cererea a fost refuzată, iar în motivarea deciziei adoptate, autoritatea publică a remarcat că locuințele imobilele indicate au statut de bloc locativ de serviciu și nu pot fi supuse procedurii de înstrăinare prin eliberarea actului de privatizare.

În aceste condiții, Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel s-au adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată, solicitând anularea răspunsului Ministerului Apărării nr. 70/869 din 29 iunie 2018 și obligarea eliberării

permisiunii de privatizare a odăilor în care locuiesc, situate pe dresa str. *****, 61, mun. Chișinău.

Fiind învestită cu soluționarea cauzei în fond, prin hotărârea din 15 mai 2025, Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că potrivit prevederilor art. 4 al Legii cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, în sensul prezentei legi, locuinţă semnifică o construcţie sau încăpere izolată alcătuită din una sau din mai multe camere de locuit, precum şi din alte încăperi auxiliare (bucătărie, bloc sanitar etc.), care satisface cerinţele de trai ale unei persoane sau ale mai multor persoane (familii) şi corespunde exigenţelor minime pentru locuinţe, stabilite în actele normative; în calitate de locuinţă sînt recunoscute casele de locuit individuale, apartamentele, încăperile locuibile din cămine şi din clădiri cu altă destinaţie.

Totodată, conform art. 21 alin. (1)-(2) și (7) al Legii cu privire la locuințe nr. 75 din 30 aprilie 2015, locuinţele de serviciu se acordă persoanelor şi membrilor familiilor lor dacă nu deţin o locuinţă în proprietate în aceeaşi unitate administrativ-teritorială la momentul încheierii contractului de locaţiune. Obţinerea de către persoană a altei locuinţe constituie temei pentru rezoluțiunea contractului de locaţiune. Lista funcţiilor şi profesiilor ce oferă dreptul de a primi locuinţă de serviciu este stabilită de către Guvern, dacă legislaţia nu prevede altfel. Locuinţele de serviciu construite sau procurate din sursele bugetelor de stat sau locale nu pot fi înstrăinate sau trecute la alt tip de locuinţe.

Contextual, în conformitate cu art. 13 alin. (1) al Legii nr.121 din 30 aprilie 2015 privind administrarea și deetaizarea proprietății publice, din bunurile nepasibile de privatizare fac parte bunurile domeniului public, patrimoniul persoanelor juridice de drept public.

În conformitate cu art. 5 alin. (2) al Legii privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10 martie 1993, nu pot fi vândute sau transmise cu titlu gratuit în proprietate privată imobilele care se află în orășele militare de tip închis, căminele, locuințele de serviciu, locuințele avariate și ireparabile, casele ce urmează a fi demolate, cantoanele și alte construcții care se află la balanța sau în proprietatea fondului forestier de stat.

La caz, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile nr.0100522224.01, eliberat la data de 30 octombrie 2019, construcția situată pe str. ***** nr. 61 reprezintă proprietate publică ce se află în folosința Ministerul Apărării al Republicii Moldova.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 351/2005 au fost aprobate listele bunurilor imobile, proprietate a statului, aflate în administrarea ministerelor, departamentelor și altor autorități ale administrației publice centrale, iar potrivit Anexei nr. 22,

poziția 240, imobilul „construcție”, situate în municipiul Chișinău, str. ***** 61, se află în gestiunea Ministerului Apărării.

De asemenea, prin ordinul Ministerului Apărării nr. 151 din 27 februarie 2018, a fost completat ordinul Ministrului Apărării nr. 636 din 12 decembrie 2016, prin introducerea punctului 11, de aprobare a Listei bunurilor imobile aflate în gestiunea Ministerului Apărării și a unităților militare ale Armatei Naționale, unde la poziția nr. 12 este menționat statutul imobilului din str. ***** 61, ca bloc locativ de serviciu aflat în gestiunea Brigăzii 2 infanterie motorizată.

Contextual, potrivit pct. 5 din Regulamentul cu privire la modul de acordare și folosire a locuințelor de serviciu administrate de către Ministerul Apărării și unitățile militare ale Armatei Naționale (aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.874 din 23 decembrie 2015), locuințele de serviciu se acordă militarilor prin contract, angajaților civili și membrilor familiilor lor.

De altfel, reieșind din împrejurările cauzei, este de reținut că locuințele acordate în locațiune lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana și Bodrug Aurel în baza ordinelor de repartiție și contractelor de locațiune a încăperilor reamenajate temporar în spațiu locativ de serviciu, cad sub incidența noțiunii de locuință de serviciu, iar raportând aspectele respective la normele de drept citate supra, instanța de apel apreciază ca întemeiată poziția abordată de autoritatea publică pârâtă, respectiv locuințele acordate în locațiune militarilor și membrilor familiilor lor reprezintă proprietatea statului, fiind incluse în patrimoniul persoanei juridice de drept public și nu pot fi supuse privatizării.

Mai mult, în privința militarilor, aceeași natură juridică rezultă și din art. 21 alin. (2) din Legea nr. 162 din 22 iulie 2005 cu privire la statutul militarilor, potrivit căruia militarul prin contract care nu dispune de locuință în garnizoana respectivă beneficiază, împreună cu membrii familiei sale, de locuință de serviciu pentru perioada de activitate, în condițiile stabilite de legislația în vigoare.

Prin urmare, acordarea locuinței de serviciu este indisolubil legată de exercitarea atribuțiilor funcționale și de existența raporturilor de serviciu, iar dreptul locatarului este unul de posesie și folosință în condițiile legii și ale contractului de locațiune, iar nu un drept de proprietate asupra bunului.

În aceste condiții, concluzia apelanților potrivit căreia simpla repartizare a spațiului locativ și lipsa unei alte locuințe în proprietate le-ar conferi și dreptul de a privatiza încăperile respective nu poate fi reținută, respectiv faptul că apelanții nu dispun de un alt spațiu locativ și că au beneficiat de locuință în temeiul unor ordine de repartiție poate constitui o condiție relevantă pentru acordarea și folosirea unei locuințe de serviciu, însă nu transformă, prin el însuși, locuința de serviciu într-un bun susceptibil de privatizare.

Cu alte cuvinte, dreptul de a beneficia de o locuință de serviciu și dreptul de a dobândi în proprietate locuința respectivă sunt două situații juridice distincte, iar existența primului drept nu generează automat existența celui de-al doilea.

Nici vechimea în serviciu invocată de apelanți nu poate conduce la o altă concluzie. Legislația privind acordarea locuințelor de serviciu nu instituie o regulă potrivit căreia împlinirea unei anumite vechimi în serviciul militar ar transforma locuința de serviciu într-un bun privatizabil. În lipsa unei norme legale exprese care să prevadă dobândirea dreptului de proprietate, o asemenea consecință nu poate fi dedusă prin interpretare extensivă.

În continuare, instanța de apel apreciază ca nefondat argumentul apelanților întemeiat pe Hotărârea Guvernului nr. 606 din 01 septembrie 1995 cu privire la reglementarea acordării spațiului locativ militarilor Armatei Naționale, deoarece pe lângă faptul că respectivul act normativ nu poate fi interpretat în sensul recunoașterii unui drept absolut al militarilor la privatizarea locuințelor de serviciu, este de subliniat că apelanții nu au indicat o dispoziție concretă din această hotărâre care să stabilească faptul că spațiile locative de serviciu repartizate lor urmau să fie transmise ulterior în proprietate privată.

Prin urmare, simpla invocare a actului normativ cu privire la acordarea spațiului locativ nu este suficientă pentru a demonstra existența unui drept subiectiv la privatizarea imobilului.

De asemenea, instanța consideră declarative susținerile apelanților, prin prisma prevederilor art. 5 din Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324-XII din 10 martie 1993, precum că încăperile litigioase ar putea fi privatizate, deoarece, însăși norma invocată de apelanți conține o limitare expresă, stabilind la art. 5 alin. (2) că nu pot fi vândute sau transmise cu titlu gratuit în proprietate privată imobilele care se află, între altele, în cămine și locuințele de serviciu.

Prin urmare, apelanții nu pot invoca în favoarea lor doar dispoziția generală cu privire la posibilitatea privatizării locuințelor, ignorând excepția expres prevăzută de aceeași normă pentru locuințele de serviciu. În speță, această excepție este direct aplicabilă, întrucât statutul spațiilor litigioase de locuințe de serviciu rezultă din ansamblul probelor administrate în cauză.

Reiterând aspectele reflectate supra, instanța de apel menționează că din extrasul Registrului bunurilor imobile și din actele administrative menționate rezultă că imobilul din str. ***** nr. 61 constituie proprietate publică și se află în gestiunea Ministerului Apărării, iar prin urmare, transmiterea acestuia în proprietatea privată a apelanților nu putea avea loc decât în condițiile și prin procedura expres prevăzute de lege.

Așadar, niciun act prezentat instanței nu demonstrează că imobilul a fost trecut din categoria locuințelor de serviciu într-o categorie de locuințe susceptibilă de

privatizare sau că ar fi existat o decizie a proprietarului bunului ori a autorității competente prin care să se dispună schimbarea regimului juridic al acestuia.

Totodată, instanța de apel nu poate reține nici argumentul apelanților cu referire la faptul că familiile Zaldea, Danilov, Schimbător și Vișnevschi ar fi primit anterior permisiunea de a privatiza spațiile locative de la aceeași adresă, ceea ce ar constitui un precedent obligatoriu în prezenta cauză.

Astfel, împrejurarea că la un anumit moment, altor persoane le-ar fi fost permisă privatizarea unor spații locative nu demonstrează, prin sine că apelanții au dobândit un drept identic, de altfel, legalitatea acordării unui drept unei alte persoane trebuie apreciată în raport cu circumstanțele concrete și cadrul normativ aplicabil acelei situații și nu poate constitui temei juridic pentru obligarea autorității publice să repete eventual o practică contrară legii.

Cu privire la efectele hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani, din 24 iulie 2017 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2017 invocată de către apelanți în cererea de apel, Completul remarcă faptul că din însăși natura litigiului rezultă că obiectul acelei cauze era diferit de obiectul prezentului litigiu, astfel, în cauza respectivă s-a examinat problema evacuării fără acordarea unui alt spațiu locativ, fiind analizate raporturile locative și efectele legislației aplicabile la momentul constituirii acestora, iar în prezenta cauză, însă, obiectul îl constituie legalitatea refuzului Ministerului Apărării de a elibera actul necesar privatizării locuințelor de serviciu.

Prin urmare, jurisprudența invocată de apelanți nu este determinantă pentru soluționarea prezentei cauze, întrucât se referă la o situație juridică distinctă și la o altă pretenție.

Suplimentar, este considerată nefondată și susținerea apelanților referitor la existența unui comportament discriminatoriu din partea Ministerului Apărării, deoarece pentru constatarea unei discriminări nu este suficientă demonstrarea faptului că unor persoane li s-ar fi acordat un tratament diferit, urmând a fi stabilit că persoanele aflate în situații comparabile au fost tratate diferit fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

În speță, apelanții nu au demonstrat că situația juridică a familiilor Zaldea, Danilov, Schimbător și Vișnevschi era identică, sub toate aspectele relevante, cu situația lor și mai ales, că aceste persoane au dobândit în mod legal dreptul la privatizare în aceleași condiții juridice.

Mai mult, autoritatea pârâtă nu a refuzat solicitarea apelanților pe criterii ce țin de persoana acestora, ci în considerarea statutului juridic al bunului solicitat spre privatizare, iar prin urmare, diferența de tratament pretinsă nu este determinată de identitatea apelanților, de calitatea lor de foști militari sau de alte criterii personale, ci de regimul juridic al imobilului, care constituie o justificare obiectivă și prevăzută de lege.

De asemenea, cu toate că apelanții susțin că refuzul autorității de a permite privatizarea reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul lor de proprietate, această susținere pornește de la premisa eronată că aceștia ar fi deținut deja un bun sau un drept patrimonial suficient de determinat asupra spațiilor litigioase.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, protecția oferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 operează în privința bunurilor actuale și a unor valori patrimoniale asupra cărora persoana are un drept suficient de determinat; această normă nu instituie, prin ea însăși, un drept de a dobândi proprietatea asupra unui anumit bun.

În același sens, este relevantă și Hotărârea Curții Constituționale nr. 15 din 17 mai 2016, în care s-a reținut, cu referire la jurisprudența Curții Europene că art. 1 din Protocolul nr. 1 nu recunoaște dreptul de a deveni proprietarul unui bun și nu garantează dreptul de a dobândi un anumit bun.

În prezenta cauză, apelanții aveau un drept de folosință asupra unor locuințe de serviciu, rezultat din ordinele de repartiție și contractele de locațiune, dar totuși nu au demonstrat existența unui drept de proprietate sau a unei creanțe certe și exigibile privind transmiterea acestor imobile în proprietatea lor.

În consecință, refuzul Ministerului Apărării de a elibera un act de privatizare, în condițiile în care legea exclude locuințele de serviciu de la privatizare, nu constituie o privare de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, condiții în care, răspunsul Departamentului Dotări al Ministerului Apărării nr. 70/869 din 29 iunie 2018 corespunde cadrului legal aplicabil și nu aduce atingere unui drept subiectiv al apelanților.

În continuare, instanța de apel notează că contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ potrivit art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanții nu au specificat careva probe în susținerea pretențiilor și criticelor înaintate, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, adoptând o hotărâre legală și întemeiată, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Nu în ultimul rând, instanța menționează că fiind o trăsătură esențială a apelului, efectul devolutiv constă în provocarea unei noi judecăți de fond, atât cu privire la problemele de fapt, cât și cu privire la cele de drept, în limitele stabilite prin cererea de apel, astfel circumstanțele și probele care nu au putut fi prezentate în prima instanță, dar au o importanță majoră în soluționarea litigiului urmează să fie prezentate în instanța de apel.

Cu toate acestea, din argumentele apelanților nu se desprinde o încălcare esențială de către prima instanță a unor prevederi legale în raport cu drepturile sale legale, or, apelul declarat, nu conține probe sau argumente noi în urma cărora s-ar

constata temeinicia cerințelor și ca consecință netemeinicia hotărârii primei instanțe în raport cu împrejurările cauzei, circumstanțele de fapt și normele de drept, fiind elucidate de prima instanță și le-a fost dată apreciere corectă.

Distinct de cele indicate, instanța de apel, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții vs France nr. 26561/1995, unde Comisia a menționat că *„...art. 6§1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes..”* consideră necesar de a respinge cumulul argumentelor invocate în apel, deoarece acestea nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Sumând raționamentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelanți sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Podlisnic Dorin în interesele lui Teleghin Serghei, Ceban Larisa, Culibaba Oleg, Betca Eduard, Chirhan Anatolie, Djavadova Svetlana, Bodrug Aureliu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani, din 15 mai 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei